

การศึกษาข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทย:
กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

A Study of Common Errors in Chinese Verbal Communication of Thai Learners:
A Case Study of the Students in Prince of Songkla University, Pattani Campus

นารีรัตน์ วัฒนเวฬุ* ปิยวรรณ ปิยะกาญจน์ และ ฟานหมิงซิน
Nareerat Watthanawelu* Piyawan Piyakan and Fan Mingxin

สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
Chinese Language Section, Faculty of Humanities and Social Sciences, Prince of Songkla University, Pattani Campus

*Corresponding author, E-mail: nareerat.s@psu.ac.th, โทร. 084-8598004

วันที่ส่งบทความ 8 สิงหาคม 2564 วันที่แก้ไขครั้งสุดท้าย 31 ตุลาคม 2564

วันที่ตอบรับบทความ 1 พฤศจิกายน 2564 วันที่เผยแพร่ออนไลน์ 1 กรกฎาคม 2566

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์และเสนอแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยเก็บข้อมูลจากการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาที่ใช้ไม่ถูกต้องในรายวิชาการฟัง-พูดภาษาจีนของกลุ่มเป้าหมาย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2555-2561 จำนวน 440 คน ในด้านการออกเสียง และด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์ รวม 1,058 ประโยค จากนั้นวิเคราะห์เชิงพรรณนา โดยใช้กระบวนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายและการถ่ายโอนภาษา (Language Transfer)

จากการศึกษาพบข้อผิดพลาดด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์มากกว่าข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง เป็นสัดส่วนร้อยละ 89.32 และร้อยละ 10.68 ข้อผิดพลาดด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์ พบการใช้คำแทนที่ไม่ถูกต้องมากที่สุด รองลงมาเป็นพยางค์หรือคำขาด การเรียงลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง และพยางค์หรือคำเกิน ตามลำดับ ส่วนข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง พบการออกเสียงสระผิดมากที่สุด รองลงมาเป็นการออกเสียงพยัญชนะผิด สาเหตุของข้อผิดพลาดเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ (ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นใต้) มากที่สุด รองลงมาคืออิทธิพลจากพฤติกรรมการเรียนภาษาจีนของผู้เรียน อิทธิพลของภาษาเป้าหมาย (ภาษาจีน) รวมถึงวิธีการสอนของผู้สอน นอกจากนี้ ยังพบว่าการจำแนกตำแหน่งและอวัยวะการออกเสียงต่างส่งผลต่อข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียน สำหรับแนวทางแก้ไขผู้สอนควรเปรียบเทียบความเหมือนต่างของภาษาจีนกับภาษาไทย แนะนำการใช้พจนานุกรม และสื่อเทคโนโลยีในการสืบค้นและช่วยแปลที่เหมาะสม และนำเสนอสื่อ ออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง รวมถึงผู้เรียนต้องหมั่นศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม และเรียนรู้ด้วยตนเอง

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาด ภาษาจีน การสื่อสารด้วยวาจา ผู้เรียนชาวไทย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Abstract

This research aimed to study, analyze and propose a solution for correcting errors in verbal Chinese communication of the Thai learners who enrolled in Chinese listening-speaking courses from the Academic Years 2012 to 2018, at Prince of Songkla University, Pattani Campus. Data were collected from improperly used verbal Chinese communication of the target group of 440 students in the areas of pronunciation, words and grammatical structure in a total of 1,058 sentences. Descriptive analysis was then used in the process of error analysis to learn the target language and language transfer.

The findings revealed that there were more words and grammatical errors than pronunciation errors, which accounted for 89.32% and 10.68% respectively. In the areas of word and grammatical errors, the most frequent ones were substitution errors followed by the missing syllable or missing word errors, the wrong word order as well as extra unnecessary syllable or word errors, respectively. As for pronunciation errors, the most errors were found in the mispronunciation of vowels followed by the mispronunciation of consonants. The cause of such mistakes was interference from the mother tongue (Standard Thai language and Southern Thai dialect), followed by the learner's Chinese learning behavior, influence of the target language (Chinese), as well as the lecturer's teaching methods. It was additionally found that the sound origins and the phonological organs used in the English language, also caused errors in verbal Chinese communication among the Thai learners of Chinese. Therefore, it is suggested that teachers should compare the similarities and differences between Chinese and Thai, recommend the appropriate use of dictionaries and media technology for reliable and accurate searching and translating from one language to the other, and finally, design activities that involve students in the process of analyzing their own errors as well as encourage continuous further study and self-directed learning.

Keywords: Learning errors, The Chinese Language, Verbal communication, Thai learners, Prince of Songkla University

บทนำ

การสื่อสารภาษาจีนและภาษาต่างประเทศอื่นๆ การพูดเป็นทักษะสำคัญเนื่องจากการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ และความเข้าใจของผู้พูดหรือผู้ส่งสารให้ผู้ฟังหรือผู้รับสารได้รับรู้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ (ปิยะจิตร สังข์พานิช, 2560, น.42) การพูดจะสัมฤทธิ์ผลได้ก็ต่อเมื่อผู้พูดมีความรู้ความเข้าใจเรื่องที่จะพูด มีจุดมุ่งหมายชัดเจน ลำดับเรื่องอย่างเป็นขั้นตอน และฝึกฝนจนสามารถนำไปใช้ได้จริง จากนั้นนำเสนอด้วยท่าทางที่เหมาะสม สร้างความประทับใจให้ผู้ฟัง รวมถึงประเมินสิ่งที่ตนเองพูดหรือนำเสนอไปเพื่อพัฒนาการพูดในอนาคตต่อไป (เขาวพร ศรีระชา, 2561, น.47) ดังนั้น การพัฒนาทักษะการพูดรวมถึงทักษะการฟังจึงมีความสำคัญมากในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

การเรียนการสอนภาษาจีนมุ่งเน้นให้ความสำคัญในการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาจีนในการสื่อสารให้แก่ผู้เรียน ดังจะเห็นได้จากการจัดหลักสูตรภาษาจีนทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษาต่างให้ความสำคัญแก่การเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูดเป็นสำคัญ โดยจัดรายวิชาด้านทักษะการฟัง-พูดเป็นวิชาบังคับพื้นฐานที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียน การจัดหลักสูตรภาษาจีนของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ให้ความสำคัญ

สำคัญแก่การจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะดังกล่าวเช่นกัน โดยกำหนดวิชาบังคับรายวิชาการฟัง-พูดภาษาจีนให้แก่ผู้เรียนทั้งวิชาเอกและโทภาษาจีน เน้นพัฒนาทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพ

ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนรายวิชาดังกล่าว ผู้สอนกำหนดให้ผู้เรียนพูดภาษาจีนในสถานการณ์จำลองตามหัวข้อที่กำหนด เน้นเรื่องใกล้ตัวผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สืบค้น สอบถาม แสดงความคิดเห็น ในบทพูดอย่างเต็มที่ จากการพูดภาษาจีนของผู้เรียนในแต่ละหัวข้อ ผู้สอนวัดและประเมินผลโดยการตั้งคำถาม ในหัวข้อบทพูดของผู้เรียนแต่ละคน และกำหนดให้ผู้เรียนแต่งประโยคจากคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้อง จากประสบการณ์การสอนรายวิชาการฟัง-พูดภาษาจีน โดยผ่านกิจกรรมในชั้นเรียนเหล่านี้ทำให้ผู้สอนสังเกตเห็น ข้อผิดพลาดและตั้งข้อสังเกตบางประการที่เกิดจากการพูดภาษาจีน ทั้งด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์ที่บางครั้ง ใช้เกิน ขาด แทนที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทที่ต้องการสื่อสาร รวมถึงการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จีน และเมื่อต้องพูดภาษาจีนในชั้นเรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่จะรู้สึกวิตกกังวล ขาดความมั่นใจ ส่งผลให้ไม่สามารถสื่อสารภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ ประเด็นเหล่านี้ใกล้เคียงกับงานวิจัยของ กวินกรณ์ ชัยเจริญ และสุกัญญา ทองแห้ว (2563, น.17-18) ที่สะท้อนทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีว่าอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ คำศัพท์และรูปประโยคที่ใช้อยู่ในวงจำกัดจำกัดคำศัพท์ไม่ได้ ยึดติดกับหลักไวยากรณ์จนไม่สามารถสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ ขาดความมั่นใจ และกลัวพูดผิดจึงไม่กล้าพูด ฯลฯ

จากประเด็นปัญหาข้างต้น ทำให้คณะวิจัยสนใจศึกษาข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการฟัง-พูดภาษาจีน โดยรวบรวมประโยคที่มีข้อผิดพลาดและตั้งข้อสังเกตบางประการที่เกิดจากการสื่อสารภาษาจีน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2555 ถึงปีการศึกษา 2561 รวมระยะเวลา 7 ปี เพื่อให้ได้ข้อมูลเพียงพอที่จะศึกษาความเป็นไปได้และมีความน่าเชื่อถือ และนำมาศึกษาวิเคราะห์สาเหตุ โดยใช้กระบวนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายและการถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) ที่ส่งผลโดยตรงต่อผู้เรียนภาษาต่างประเทศ จากนั้นเสนอแนวทางแก้ไขเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถสื่อสารภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
2. เพื่อเสนอแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
2. ทำให้เข้าใจสาเหตุของข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
3. สามารถนำผลการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางเพื่อออกแบบกิจกรรมและเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อผิดพลาดด้านภาษาจีน หมายถึง การออกเสียง การใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาจีนเบี่ยงเบนจากลักษณะมาตรฐาน ไม่เหมาะสมกับกับบริบทหรือสถานการณ์

การสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจา หมายถึง การนำเสนอหรือพูดในหัวข้อที่ได้รับมอบหมายในรายวิชาการฟัง-พูดภาษาจีน ทั้งรายบุคคล คู่ หรือกลุ่ม เช่น การนำเสนอหน้าชั้นเรียน การแสดงบทบาทสมมติ และการถาม-ตอบเนื้อหาจากบทเรียน

สมมติฐานการวิจัย

อิทธิพลของภาษาแม่ ภาษาเป้าหมาย อิทธิพลจากพฤติกรรมกรเรียนภาษาจีนของผู้เรียน และวิธีการสอนของผู้สอนมีผลต่อข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 รวบรวมข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการฟัง-พูดภาษาจีน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2555-2561 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์ หาสาเหตุ และเสนอแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดที่พบบ่อยในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจา

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการฟัง-พูดภาษาจีน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2555-2561 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำนวน 440 คน แบ่งเป็นผู้เรียนรายวิชาการฟัง-พูดภาษาจีน 1 จำนวน 288 คน คิดเป็นร้อยละ 65.45 และผู้เรียนรายวิชาการฟัง-พูดภาษาจีน 2 จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 34.55

ขอบเขตการวิจัย คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการฟัง-พูดภาษาจีน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2555-2561 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยเก็บข้อมูลในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาที่ใช้ไม่ถูกต้องของกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 440 คน ในด้านการออกเสียง และด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาจีน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประโยคภาษาจีนที่ผิดพลาดโดยเก็บข้อมูลจากการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของกลุ่มเป้าหมายในรายวิชาการฟัง-พูดภาษาจีน โดยนำเสนอหรือพูดในหัวข้อที่ได้รับมอบหมายทั้งรายบุคคล คู่ หรือกลุ่ม ตั้งแต่ปีการศึกษา 2555-2561 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

การเก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินการเก็บข้อมูลข้อผิดพลาดจากการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของกลุ่มเป้าหมาย โดยนำเสนอหรือพูดในหัวข้อที่ได้รับมอบหมายทั้งรายบุคคล คู่ หรือกลุ่ม เช่น การนำเสนอหน้าชั้นเรียน การแสดงบทบาทสมมติ และการถาม-ตอบเนื้อหาจากบทเรียน ฯลฯ พบข้อผิดพลาดจำนวน 1,058 ประโยค การวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อได้ข้อมูลข้อผิดพลาดด้านการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาจากกลุ่มเป้าหมายแล้วจะวิเคราะห์โดยใช้กระบวนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายและการถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) และนำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนา รวมถึงค่าร้อยละเพื่ออธิบายผล

ผลการวิจัย

ข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี รวบรวมข้อผิดพลาดได้จำนวน 1,058 ประโยค ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ในภาพรวม

ข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี	จำนวน (ประโยค)	ร้อยละ
1. ข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง	113	10.68
2. ข้อผิดพลาดด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์	945	89.32
รวม	1,058	100

จากตารางที่ 1 รวบรวมข้อผิดพลาดได้จำนวน 1,058 ประโยค พบข้อผิดพลาดด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์มากกว่าข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง โดยพบข้อผิดพลาดด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์ จำนวน 945 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 89.32 ส่วนข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงพบจำนวน 113 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 10.68

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงจำแนกเป็นรายข้อ

ข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง	จำนวน (ประโยค)	ร้อยละ
1. ออกเสียงพยัญชนะผิด	31	27.44
2. ออกเสียงสระผิด	46	40.71
3. ออกเสียงวรรณยุกต์ผิด	21	18.58
4. ออกเสียงพยางค์ผิด	10	8.85
5. รูปลักษณะอักษรคล้ายคลึงกันทำให้ออกเสียงผิด	5	4.42
รวม	113	100

จากตารางที่ 2 ข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง จำนวน 113 ประโยค พบการออกเสียงสระผิดมากที่สุด จำนวน 46 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 40.71 รองลงมาเป็นการออกเสียงพยัญชนะผิด จำนวน 31 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 27.44

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของข้อผิดพลาดด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์จำแนกเป็นรายข้อ

ข้อผิดพลาดด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์	จำนวน (ประโยค)	ร้อยละ
1. พยางค์หรือคำขาด	170	17.99
2. พยางค์หรือคำเกิน	116	12.27
3. การแทนที่	494	52.28
4. การเรียงลำดับคำ	165	17.46
รวม	945	100

จากตารางที่ 3 ข้อผิดพลาดด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์ จำนวน 945 ประโยค พบข้อผิดพลาดด้านการแทนที่มากที่สุด จำนวน 494 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 52.28 รองลงมาเป็นข้อผิดพลาดด้านพยางค์หรือคำขาด จำนวน 170 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 17.99 ข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับคำ จำนวน 165 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 17.46 และข้อผิดพลาดด้านพยางค์หรือคำเกิน จำนวน 116 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 12.27 ตามลำดับ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ข้อผิดพลาดด้านการแทนที่ พบข้อผิดพลาดด้านความหมายและการใช้คำศัพท์หรือวลีมากที่สุด จำนวน 289 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 58.50 รองลงมาเป็นข้อผิดพลาดด้านชนิดคำ จำนวน 118 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 23.89 ข้อผิดพลาดด้านการสร้างคำ จำนวน 73 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 14.78 และข้อผิดพลาดด้านสีสันความหมายคำศัพท์ จำนวน 14 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 2.83 โดยข้อผิดพลาดด้านความหมายและการใช้คำศัพท์หรือวลีพบความหมายหรือการใช้คำกริยาผิดมากที่สุด จำนวน 99 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 34.26 รองลงมาเป็น

ความหมายหรือการใช้คำนามผิด จำนวน 72 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 24.91 ข้อผิดพลาดด้านชนิดคำพบการใช้คำกริยาผิดเป็นชนิดคำอื่นมากที่สุด จำนวน 63 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 53.39 รองลงมาเป็นการใช้คำนามและคำบุพบทผิดเป็นชนิดคำอื่นมีจำนวนเท่ากัน คือ 16 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 13.56 ข้อผิดพลาดด้านสีสันความหมาย คำศัพท์พบข้อผิดพลาดด้านสีลาภาษามากที่สุด จำนวน 13 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 92.86 และข้อผิดพลาดด้านการสร้างคำพบการสร้างคำหรือวลีใหม่ที่ไม่มีในภาษาจีนมากที่สุด จำนวน 60 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 82.19

2. ข้อผิดพลาดด้านพยางค์หรือคำขาด พบว่าขาดกริยาของประโยคมากที่สุด จำนวน 31 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 18.24 รองลงมาคือประโยคขาด ี่่จำนวน 21 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 12.35 และประโยคขาด ืจำนวน 20 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 11.76 ตามลำดับ

3. ข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับคำ พบตำแหน่งบทยายกริยาผิดมากที่สุด จำนวน 88 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 53.33 รองลงมาคือตำแหน่งบทยายนามผิด จำนวน 49 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 29.70

4. ข้อผิดพลาดด้านพยางค์หรือคำเกิน พบข้อผิดพลาดด้านการใช้คำเกิน จำนวน 77 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 66.38 ส่วนข้อผิดพลาดด้านการใช้คำซ้ำซ้อนมีจำนวน 39 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 33.62

รายละเอียดของข้อผิดพลาดแต่ละประเภท มีดังต่อไปนี้

1. ข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง แบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่ (1) การออกเสียงพยัญชนะต้นผิด มักออกเสียงพยัญชนะสลับกันหรือออกเสียงผิดเป็นพยัญชนะอื่น เช่น ออกเสียง r ผิดเป็น l: 我家有六口人。 โดย人 rén ออกเสียงผิดเป็น lén ออกเสียง b p สลับกัน: 派对 pàiduì ออกเสียงผิดเป็น bàiduì ออกเสียง d t สลับกัน: 客厅 kètīng ออกเสียงผิดเป็น kètīng/图书馆 tūshūguǎn ออกเสียงผิดเป็น dūshūguǎn (2) การออกเสียงสระผิด แบ่งเป็นการออกเสียงสระไม่ชัดเจน เช่น ia โดยออกเสียงสระท้าย a ไม่เต็มเสียง มักออกเสียงเป็น ie เช่น 一下 yíxià ออกเสียงผิดเป็น yíxiè และการออกเสียงสระผิดเป็นสระอื่น เช่น 号 hào ออกเสียงผิดเป็น hòu (3) การออกเสียงวรรณยุกต์ผิด พบการออกเสียงวรรณยุกต์ผิดทั่วๆ ไป เช่น 奖学金 jiǎngxuéjīn ออกเสียงผิดเป็น jiǎngxuéjīn การออกเสียงคำผิดทำให้ความหมายเปลี่ยน เช่น 绿灯 lǜdēng ไฟเขียว ออกเสียงผิดเป็น 路灯 lùdēng ไฟถนน ผันเสียง — และ不 ผิด เช่น 不热 bùrè ออกเสียงผิดเป็น bùrè (4) ออกเสียงพยางค์ผิด ได้แก่ พยางค์ทั่วไป เช่น 最 zuì ออกเสียงผิดเป็น jù /研究 yánjiū พยางค์แรกออกเสียงผิดเป็น “หยาน” พยางค์ที่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ เช่น 我买不了 liǎo。 ออกเสียงผิดเป็น le และ (5) รูปลักษณะอักษรคล้ายคลึงกันทำให้ออกเสียงผิด เช่น 小时候我个子很小 xiǎo。 ออกเสียงผิดเป็น 小时候我个子很少 shǎo。

2. ข้อผิดพลาดด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์

2.1 ข้อผิดพลาดด้านพยางค์หรือคำขาด แบ่งเป็น 13 ประเภท ได้แก่ (1) ขาดคำสรรพนาม (2) ขาดคำบุพบท (3) ขาดคำกริยาวิเศษณ์ (4) ขาดคำกริยาช่วย (5) ขาดคำบอกทิศทาง (6) ขาดคำลักษณนาม (7) ขาด 的 (8) ขาด 了 (9) ขาดกริยา (10) ขาดกรรม (11) ขาดคำหลัก (12) ขาดบทยายนามหรือบทยายกริยา และ (13) ขาดส่วนเสริม โดยพบข้อผิดพลาดมากที่สุด 5 ลำดับดังนี้ (1) ขาดคำกริยา เช่น 4月30号我妈妈的生日。 ควรแก้ไขเป็น 4月30号是我妈妈的生日。 (2) ขาด 的 เช่น 她穿粉红色衣服。 ควรแก้ไขเป็น 她穿粉红色的衣服。 (3) ขาด 了 เช่น 她已经有男朋友。 ควรแก้ไขเป็น 她已经有男朋友了。 (4) ขาดคำหลัก เช่น 我的中文叫……。 ควรแก้ไขเป็น 我的中文名字叫……。 และ (5) ขาดคำกริยาวิเศษณ์ เช่น 我有多朋友。 ควรแก้ไขเป็น 我有很多朋友。

2.2 ข้อผิดพลาดด้านพยางค์หรือคำเกิน แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ (1) การใช้คำเกิน เช่น การใช้ 的เกินความจำเป็น他是英文的老师。 การใช้คำลักษณนามเกินความจำเป็น他说了那个句话。 และ (2) การใช้คำซ้ำซ้อน หมายถึง การใช้คำศัพท์หรือชนิดคำซ้ำซ้อนในประโยคเดียวกันทำให้ออกเสียงที่สื่อสารไม่กะทัดรัด ซึ่งพบการใช้คำที่มีความหมายซ้ำซ้อน เช่น 我妈妈是女经理。妈妈แปลว่า แม่ ที่หมายถึงเพศหญิง ดังนั้น女จึงซ้ำซ้อนเกินความจำเป็น我学习汉语的语言。 คำว่า汉语หมายถึงภาษาจีน ดังนั้นไม่ต้องใช้ (的)

语言ซ้ำ และการใช้คำที่มีชนิดคำซ้ำซ้อน เช่น爸爸每天做工作很累。เนื่องจาก工作是ทั้งคำนามและคำกริยา ในประโยค工作是คำนกริยา แต่ผู้เรียนเข้าใจคลาดเคลื่อนว่าเป็นคำนามที่แปลว่า งาน จึงเพิ่มคำกริยา做ที่แปลว่า ทำ ไปในประโยคด้วย

2.3 ข้อผิดพลาดด้านการแทนที่ แบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่ (1) ข้อผิดพลาดด้านความหมายและการใช้คำศัพท์หรือวลี (2) ข้อผิดพลาดด้านชนิดคำ (3) ข้อผิดพลาดด้านสีนัยความหมายคำศัพท์ และ (4) ข้อผิดพลาดด้านการสร้างคำ โดยพบข้อผิดพลาดด้านความหมายและการใช้คำศัพท์หรือวลีมากที่สุด โดยเฉพาะความหมายหรือการใช้คำกริยาผิด เช่น 你会开摩托车吗? ควรใช้骑แทนที่开และความหมายหรือการใช้คำนามผิด เช่น他高身材, 浓眉大睛. ควรแก้ไขเป็น他高个子, 浓眉大眼. รองลงมาคือข้อผิดพลาดด้านชนิดคำ โดยเฉพาะการใช้คำกริยาผิดเป็นชนิดคำอื่น เช่น ใช้ผิดเป็นคำนาม他贼我的钱. ควรใช้偷แทนที่贼การใช้คำกริยาแยกรวมผิดเป็นคำกริยาทั่วไปที่มีกรรมตามหลัง เช่น我不生气她. ควรแก้ไขเป็น我不生她的气. ข้อผิดพลาดด้านการสร้างคำ แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ (1) การสร้างคำหรือวลีใหม่ที่ไม่มีในภาษาจีน ซึ่งพบมากที่สุด เช่น 泰国的热天很热. ควรใช้夏天แทนที่热天/下年我要去中国. ควรใช้明年แทนที่下年 และ (2) การสร้างคำหรือวลีใหม่ที่มีในภาษาจีน เช่น大夫: 请起床检查一下. ควร用上床แทนที่起床ผู้เรียนเข้าใจคลาดเคลื่อนว่า起แปลว่าขึ้น เมื่อต้องการสื่อสารว่า ขึ้นเตียง จึงประสมคำเป็น起床 และข้อผิดพลาดด้านสีนัยความหมายคำศัพท์ แบ่งเป็นด้านลีลาภาษาและด้านสีนัยอารมณ์ โดยพบข้อผิดพลาดด้านลีลาภาษามากที่สุด เช่น การใช้ภาษาเขียนแทนภาษาพูด爸爸带我们去餐厅吃食物. ควรใช้吃饭แทนที่吃食物

2.4 ข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับคำ แบ่งเป็น 6 ประเภท ได้แก่ (1) ตำแหน่งบทขยายกริยาผิด ซึ่งพบมากที่สุด เช่น我学习汉语在北大年. ควรแก้ไขเป็น我在北大年学习汉语. (2) ตำแหน่งบทขยายนามผิด เช่น我有朋友中国很多. ควรแก้ไขเป็น我有很多中国朋友. (3) ตำแหน่งบทเสริมผิด เช่น我停了脚步一下. ควรแก้ไขเป็น我停了一下脚步. (4) การใช้ข้อผิดพลาดตำแหน่ง เช่น奶奶过告诉我. ควรแก้ไขเป็น奶奶告诉过我. (5) การสลับตำแหน่งพยางค์ของคำศัพท์ผิด เช่น我不喜欢水药. ควรแก้ไขเป็น我不喜欢药水. และ (6) การเรียงคำลักษณะอื่นๆ ผิด ส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลการเรียงลำดับคำตามโครงสร้างภาษาไทย เช่น重量你几公斤? ควรแก้ไขเป็น你有多重?

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำนวน 1,058 ประโยค พบข้อผิดพลาด 2 ประเด็น ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง พบการออกเสียงสระผิดมากที่สุด (จำนวน 46 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 4.34) รองลงมาเป็น การออกเสียงพยัญชนะผิด (จำนวน 31 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 2.93)
2. ด้านคำและโครงสร้างไวยากรณ์พบข้อผิดพลาดด้านการแทนที่มากที่สุด (จำนวน 494 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 46.69) ซึ่งพบข้อผิดพลาดด้านความหมายและการใช้คำศัพท์หรือวลีมากที่สุด (จำนวน 289 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 27.31) โดยเฉพาะพบความหมายหรือการใช้คำกริยาผิดมากถึง 99 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 9.35 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Lu (1999, p.44) ที่พบว่าการใช้คำศัพท์และวลีมักพบข้อผิดพลาดด้านความหมายและการใช้คำศัพท์ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุพิชญา ชัยโชติรัตนันท์ (2558, น.121) ที่พบข้อผิดพลาดการแปลภาษาไทยเป็นภาษาจีนด้านการแทนที่มากที่สุด รองลงมาเป็นด้านการขาดหรือเกินมาของคำหรือส่วนประกอบ และการเรียงลำดับคำหรือส่วนประกอบไม่ถูกต้อง ตามลำดับ

จากข้อมูลข้างต้นสามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

จากผลการวิจัยพบว่าสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ อิทธิพลของภาษาแม่ ภาษาเป้าหมาย อิทธิพลจากพฤติกรรมการเรียนภาษาจีนของผู้เรียน และวิธีการสอนของผู้สอนมีผลต่อข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ

James (1998) ที่กล่าวว่า สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายของผู้เรียนเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ (Interlingual Transfer) อิทธิพลของภาษาเป้าหมาย (Intralingual Transfer) และอิทธิพลจากสภาพทั่วไปในการเรียนรู้ (Context of Learning) เช่น ตำราเรียน ครูผู้สอน สถานที่เรียน และสภาพแวดล้อม ในที่นี้ภาษาแม่คือภาษาไทย ภาษาเป้าหมายคือภาษาจีน ซึ่งอิทธิพลของภาษาแม่มีทั้งการถ่ายโอนในเชิงบวก (Positive Transfer) และการถ่ายโอนในเชิงลบ (Negative Transfer) การถ่ายโอนในเชิงลบคือลักษณะในภาษาไทยเหมือนหรือคล้ายคลึงกับภาษาจีนทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ภาษาไทยมาประยุกต์ใช้กับภาษาจีนส่งผลให้เรียนรู้ภาษาจีนง่ายและเข้าใจยิ่งขึ้น ส่วนการถ่ายโอนในเชิงลบคือลักษณะในภาษาไทยแตกต่างจากภาษาจีน เมื่อผู้เรียนนำมาอิงหรือเทียบเคียงทำให้เรียนรู้ภาษาจีนยากลำบากขึ้นส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดทางภาษา ซึ่งกรณีหลังพบจำนวนมากกว่า (Odlin, 1989) และสอดคล้องกับทฤษฎีของ Larsen-Freeman and Long (1991 อ้างถึงใน นริศาไพเราะเจริญ, 2549, น.31-32) ที่กล่าวว่าข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ เรียกว่า ข้อผิดพลาดระหว่างภาษา (Interlingual Errors) ส่วนข้อผิดพลาดจากอิทธิพลของภาษาเป้าหมาย เรียกว่า ข้อผิดพลาดภายในภาษา (Intralingual Errors) ได้แก่ สรุปกฎกว้างเกินไป การทำให้ภาษาง่ายขึ้น การสร้างคำใหม่ และการซ้ำซ้ำ ซึ่งข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมีทั้งการออกเสียง ความหมายคำศัพท์ ชนิดคำ การเรียงลำดับคำ โครงสร้างไวยากรณ์ การสร้างคำใหม่ ฯลฯ โดยสามารถสรุปสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เป็นแผนภาพ ได้ดังนี้

รูปที่ 1 แผนภาพแสดงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการสื่อสารด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

1. อิทธิพลของภาษาแม่ (ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นใต้) มีผลต่อข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยโดยเป็นข้อผิดพลาดที่เป็นสาเหตุสำคัญและมีจำนวนมากที่สุด เช่น เสียงพยัญชนะ d t: 我有一辆摩托车。 ผู้เรียนออกเสียง摩托车 ผิดเป็น móduōchē เนื่องจากภาษาไทยใช้ว่า “มอเตอร์ไซด์” จึงออกเสียง tuō ผิดเป็น duō สำหรับผู้เรียนที่พูดภาษาไทยถิ่นใต้บางคนพบว่าออกเสียง t ผิดเป็น d เช่น 爸爸在客厅休息。 ออกเสียง客厅kètīng ผิดเป็น kètīng เนื่องจากเมื่อพูดภาษาไทยมาตรฐานก็มักออกเสียง ท เป็น ต เช่น

ที่ไหน ออกเสียงผิดเป็น ตีไหน การออกเสียง k ผิดเป็น g โดยผู้เรียนออกเสียง ค ข เป็น ก ดังนั้นเมื่อออกเสียง k จึงมักออกเสียงผิดเป็น g เช่น 前面有十字路口吗? คำว่า 路口 lùkǒu ออกเสียงผิดเป็น lùgǒu นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ออกเสียงสระ ei ไม่ชัดเจน โดยออกเสียงเป็นมาตราตัวสะกด แม่เกย ในภาษาไทยเป็น -ย เช่น 每เหมย、给เกย、黑เฮย

ภาษาจีนและภาษาไทยต่างเป็นภาษาคำโดดที่ใช้วิธีการเรียงคำร้อยเรียงเป็นประโยคเหมือนกัน โดยทั่วไปเรียงแบบประธาน+กริยา+กรรม (SVO) ด้วยลักษณะที่ค่อนข้างคล้ายคลึงกันนี้ทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น อีกทั้งผู้เรียนมีคลังคำศัพท์ภาษาจีนไม่เพียงพอต่อการใช้แสดงความรู้สึกนึกคิดของตน ขาดความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาจีน ทำให้ใช้กลวิธีการยืมภาษาไทยมาใช้ในภาษาจีนตามความเข้าใจของตนเองในลักษณะการแปลคำต่อคำ เช่น ข้อผิดพลาดด้านการแทนที่ 时间我去学校, 爷爷给我钱。ควรแก้ไขเป็น我去学校的时候, 爷爷给我钱。ผู้เรียนทราบว่า时间แปลว่า เวลา จึงนำมาใช้โดยไม่เข้าใจหลักการใช้ ซึ่งพบว่าบางครั้งใช้ผิดจนมีผลทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนไปมาก เช่น 正在我是少年时候, 我妈妈有病。ควรแก้ไขเป็น我还是少年时候, 我妈妈就生病了。เดิมผู้เรียนต้องการสื่อสารว่าแม่มีอาการป่วย (ทางร่างกาย) ความหมายคลาดเคลื่อนเป็น แม่ฉันมีอาการป่วยทางจิต 我就跟他们说 “我希望他们感到快乐时间跟我。”ควรแก้ไขเป็น我就跟他们说 “我希望他们跟我在一起的时候感到快乐。”วลีหลังของประโยคสามารถแปลตรงตัวโดยใช้โครงสร้างประโยคภาษาไทยว่า “... หนูหวังว่าพวกเขาจะรู้สึกมีความสุขเวลาอยู่กับหนู” ข้อผิดพลาดด้านการเรียงคำของบทขยายนามและบทขยายกริยาเหมือนภาษาไทยเป็นข้อผิดพลาดที่พบจำนวนมากและบ่อยครั้ง เช่น 他有胡子一点儿。ควรแก้ไขเป็น 他有一点儿胡子。/我弟弟现在学习在宋卡。ควรแก้ไขเป็น我弟弟现在在宋卡学习。ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับที่ Cowan (2008 อ้างถึงใน กรกนก รุณย์คดี, 2556, น.23-24) กล่าวว่า Influence of the Native Language เป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนใช้กฎไวยากรณ์ภาษาแม่มาสร้างประโยคในภาษาเป้าหมายซึ่งเป็นสาเหตุที่พบได้บ่อยครั้งในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน และถือเป็นพัฒนาการหนึ่งของผู้เรียนด้วยเช่นกัน หรืออีกนัยหนึ่งดังที่ Odlin (1989) ให้นิยามลักษณะที่ผู้เรียนนำโครงสร้างไวยากรณ์หรือการเรียงคำของภาษาแม่มาใช้กับภาษาเป้าหมาย เรียกว่า การยืมการแปล (Calques) ซึ่งถือเป็นการใช้ภาษาที่ผิดพลาด (Production Errors) ข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอื่นๆ ต่างเป็นไปในลักษณะเดียวกัน กล่าวคือ ผู้เรียนมักนำความรู้ในภาษาแม่มาใช้กับภาษาเป้าหมายส่งผลทำให้เกิดข้อผิดพลาด (Zhao, 2013, p.383-384) ดังที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิวริน แสงอาวูธ (2560, น.141) ที่ศึกษาข้อผิดพลาดของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยว่าสาเหตุสำคัญประการหนึ่งคือผู้เรียนชาวจีนมักเลียนแบบภาษาจีนมาใช้ในการเรียนรู้ภาษาไทยโดยเฉพาะการเรียงคำ Feng (2014, p.24-25); Zhang (2010, p.93) พบว่าข้อผิดพลาดของผู้เรียนชาวเกาหลีใต้และมองโกเลียที่เรียนภาษาจีนมีสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่มากที่สุดโดยเฉพาะด้านคำศัพท์ Li (2010, p.130) พบว่าผู้เรียนคนไทยในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่เรียนภาษาจีนพบการแทรกแซงของภาษาไทยมากที่สุด

คำกริยาแยกรวมเป็นคำกริยาประเภทหนึ่งในภาษาจีน ส่วนใหญ่มีสองพยางค์โดยส่วนหน้าเป็นคำกริยา ส่วนหลังเป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมจึงไม่ต้องมีกรรมตามหลัง นอกจากนี้ยังสามารถแทรกคำหรือวลีอื่น ๆ ระหว่างคำกริยาแยกรวมได้ ข้อผิดพลาดที่พบ เช่น 我跟你说的事情就是我已经分手他了。ควรแก้ไขเป็น我想跟你说的事情就是我已经跟他分手了。/今天早上我们上课三节。ควรแก้ไขเป็น今天早上我们上三节课。ผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการใช้คำกริยาแยกรวม จึงนำมาใช้เหมือนคำกริยาทั่วไปที่ตามด้วยกรรม สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Du (2006, p.103) ที่กล่าวว่าภาษาเกาหลีไม่มีคำกริยาประเภทดังกล่าวทำให้เป็นสาเหตุสำคัญที่ส่งผลให้ชาวเกาหลีใต้ที่เรียนภาษาจีนรู้สึกว่ายากและใช้ผิดบ่อยครั้ง

2. อิทธิพลของภาษาเป้าหมาย (ภาษาจีน) มีผลต่อข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยและสอดคล้องกับทฤษฎีอันตรภาษา (Interlanguage) ของ Selinker (1972) ที่กล่าวว่า หนึ่งในกระบวนการใน

การเกิดอันตรกภาษา คือ การใช้กฎภาษาเป้าหมายกว้างเกินไป (Overgeneralization of target language rules) กล่าวคือ ผู้เรียนนำกฎภาษาจีนจากกรณีหนึ่งที่ใช้ได้ไปใช้กับอีกกรณีหนึ่งที่ไม่สามารถใช้กฎนั้นๆ ได้ จึงส่งผลทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น และสอดคล้องกับทฤษฎีของ Larsen-Freeman and Long (1991 อ้างถึงใน นริศา ไพเจริญ, 2549, น.31-32) ที่กล่าวว่าข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาเป้าหมาย เรียกว่า ข้อผิดพลาดในภาษา (Intralingual Errors) เช่น การสร้างคำใหม่今年的雨天雨很多。ฤดูกาลในภาษาจีนใช้ว่า春天、夏天、秋天、冬天พยางค์หลังต่างใช้คำว่า天ที่หมายถึงฤดู เมื่อเป็นฤดูฝน ผู้เรียนจึงประสมคำเป็น雨天ซึ่งควรเป็น雨季/上年的生日, 我非常快乐。คำว่า去年ใช้ผิดเป็น上年โดยนำคำว่า上จาก上个星期 มาใช้ 下年我要去中国。คำว่า明年เปลี่ยนแปลง明เป็น下โดยได้รับอิทธิพลจาก下个星期 ด้านการออกเสียงที่พบ รุปลักษณะอักษรคล้ายคลึงกันทำให้ออกเสียงผิด เช่น她挺过人喜欢的。ควรใช้ที่แทนที่过ผู้เรียนไม่ได้สังเกต ความแตกต่างของรูปลักษณะอักษร รวมถึงบริบทการใช้จึงทำให้ออกเสียงผิด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Zhang (2010, p.93) ที่พบว่าภาษาเป้าหมายเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีผลทำให้ผู้เรียนภาษาจีนชาวมองโกเลียใช้คำศัพท์ภาษาจีนผิดพลาด และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Feng (2014, p.26) ที่พบว่าข้อผิดพลาดของผู้เรียนชาวเกาหลีใต้ ที่เรียนภาษาจีนมีสาเหตุจากอิทธิพลของภาษาเกาหลีด้วย

3. อิทธิพลจากพฤติกรรมการเรียนภาษาจีนของผู้เรียน มีผลต่อข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย โดยพบว่าผู้เรียนมีคลังคำศัพท์ไม่เพียงพอ เมื่อต้องการใช้คำศัพท์ที่ตนเองไม่รู้จักเลือกใช้วิธีแปลจากภาษาไทย รวมถึงใช้เครื่องมือแปลจากพจนานุกรมไทย-จีนหรือโปรแกรมแปลภาษาในลักษณะแปลคำต่อคำ จากนั้นนำมาใช้โดยไม่ได้กลั่นกรองว่าเหมาะสมกับบริบทหรือไม่ มีสีนัยความหมายหรือสีนัยอารมณ์เช่นใด กล่าวคือต้องใช้คำศัพท์ที่สอดคล้องกับองค์ประกอบอื่นๆ ในประโยค เช่น ข้อผิดพลาดเชิงอรรถศาสตร์ในด้านสีนัยความหมายของคำศัพท์ ตัวอย่างด้านสีนัยภาษาในการใช้ภาษาพูดและภาษาหนังสือไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น我的猫去世了。去世 (เสียชีวิต) มักใช้กับคน หากเป็นสัตว์ควรใช้คำว่า死 (ตาย) /我爷爷已经回老家了。แม่回老家แปลว่า ตาย (กลับบ้านเก่า) แต่ไม่ควรใช้กับญาติผู้ใหญ่ 爸爸妈妈道“祝你生日快乐”道 มีความหมายว่า พูด แต่เป็นภาษาหนังสือ ดังนั้นควรใช้ที่แทนที่ ด้านสีนัยอารมณ์พบการใช้คำศัพท์สื่ออารมณ์เชิงบวกผิดเป็นเชิงลบ เช่น我爸爸吃饭后喜欢抽烟, 因为这是他的爱好。ควรใช้ 嗜好แทนที่爱好เนื่องจาก爱好มีความหมายทั้งในเชิงบวกและเป็นกลาง ส่วน嗜好มีความหมายในเชิงลบ กล่าวได้ว่า การใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับบริบทถือเป็นข้อผิดพลาดทางภาษาประเภทหนึ่ง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือผู้เรียนขาดความรู้ทางภาษา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Feng (2014, p.27); Zhang (2010, p.93) ที่พบว่าวิธีการเรียนเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชาวมองโกเลียและชาวเกาหลีใต้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาจีน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นัสยา ปาติยเสวี (2561, น.829) ที่พบว่าทางเลือกใช้คำศัพท์ผิดเกิดจากผู้เรียนไม่รู้คำศัพท์ที่ใช้จึงแปลทับศัพท์จากภาษาไทยโดยใช้พจนานุกรมหรือแหล่งอ้างอิง เช่น กูเกิ้ล แอปพลิเคชันการแปล ซึ่งการหาคำศัพท์โดยแยกจากบริบททำให้ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุพิชญา ชัยโชติรานันท์ (2558, น.123) ที่พบว่านักศึกษามักหาคำแปลภาษาจีนจากพจนานุกรมไทย-จีนที่มักแปลคำต่อคำโดยอธิบายไม่ชัดเจนเหมือนพจนานุกรมจีน-จีน ข้อผิดพลาดด้านพยางค์หรือคำขาดและพยางค์หรือคำเกินส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียน จากผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนจดจำคำศัพท์ไม่ได้หรือจดจำได้เพียงบางส่วน รวมถึงขาดความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยคภาษาจีน แม้ว่าผู้ฟังสามารถเข้าใจได้แต่ันนับว่าเป็นข้อผิดพลาดที่ควรให้ความสำคัญเนื่องจากคำศัพท์เป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญในการสื่อสาร ดังที่ ทอร์นบอริ (2546, น.19) กล่าวว่า หากปราศจากไวยากรณ์ การสื่อสารจะเกิดขึ้นน้อยมาก แต่หากปราศจากคำศัพท์ การสื่อสารไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลย ฉะนั้นการเรียนรู้คำศัพท์และสำนวนให้มากจะเห็นถึงพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้นอย่างชัดเจน จากผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนขาดกริยาในประโยคมากที่สุด เช่น我练习常常汉字。ควรแก้ไขเป็น我常常练习写汉字。การใช้กริยาไม่สมบูรณ์มีสาเหตุมาจากผู้เรียนไม่รู้คำศัพท์หรือหลักการใช้ เช่น她们不太说。ควรแก้ไขเป็น她们不太说

话。ขาดคำกริยาวิเศษณ์很 เช่น 我有多朋友。ควรแก้ไขเป็น我有很多朋友。ซึ่งผู้เรียนขาดความเข้าใจว่า คำคุณศัพท์ในภาษาจีนส่วนใหญ่ที่ทำหน้าที่เป็นบทยายนามหรือบทยายกริยาในประโยค ข้างหน้ามักมีคำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ很ด้วยเสมอ ข้อผิดพลาดด้านพยางค์หรือคำเกินในกรณีใช้คำศัพท์ซ้ำซ้อนในประโยคเดียวกัน เช่น 从早上六点到早上八点。ควรตัด早上ตัวหลังออกเพื่อลดความซ้ำซ้อน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิวริน แสงอาวู (2560, น.141) ที่พบว่า การขาดคำและการเพิ่มคำเป็นข้อผิดพลาดหนึ่งในการสร้างประโยคของผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทย นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้เรียนมักเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ที่ง่าย ไม่ซับซ้อน ค้นเคยหรือถนัด เป็นประโยคที่ตนเองรู้เพื่อป้องกันข้อผิดพลาดในการสื่อสารที่อาจเกิดขึ้น สอดคล้องกับที่ Selinker (1972) กล่าวว่า พฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน (Strategies of Second Language Learning) ที่พบบ่อยคือผู้เรียนใช้กลยุทธ์ที่ทำให้ภาษาง่ายขึ้น (Simplification) โดยเลี่ยงใช้คำหรือประโยคที่ยาก และซับซ้อน และสอดคล้องกับ Odlin (1989) ที่กล่าวว่า การเลี่ยง (Avoidance) หรือการใช้ภาษาแบบจำกัด (Underproduction) เป็นผลมาจากผู้เรียนมีความรู้ภาษาเป้าหมายไม่เพียงพอจึงเลี่ยงหรือมีข้อจำกัดในการใช้ ทั้งเป็นผลสืบเนื่องไปถึงการใช้ภาษาบางลักษณะมากเกินไป (Overproduction) ด้วย ซึ่งทั้งหมดต่างเป็นลักษณะการถ่ายโอนในเชิงลบ (Negative Transfer) เช่น ผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการใช้会จึงหลีกเลี่ยงไม่ใช้ กล่าวคือ พบคำดังกล่าวปรากฏในประโยคที่รวบรวมได้น้อยมาก เช่น 你一直走, 你就看十字路口, 然后再走不到5分钟就到了。ควรแก้ไขเป็น你一直走, 你就会看到十字路口, 然后再走不到5分钟就到了。/我跟自己说我不这样做。ควรแก้ไขเป็น我跟自己说我不会这样做。ทำให้ภาษาง่ายขึ้นโดยเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น 我看到她的眼睛有水出来。ควรแก้ไขเป็น我看到她的眼睛有眼泪流出来。เรียนทราบว่า 眼泪น้ำตา มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับ 水น้ำ เมื่อไม่รู้หรือจำคำศัพท์眼泪ไม่ได้จึงใช้คำว่า水แทนที่อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้เรียนมีคลังคำศัพท์ไม่เพียงพอหรือจดจำคำศัพท์ไม่ได้ ทำให้สร้างคำใหม่ขึ้นโดยมักเทียบเคียงความหมายจากภาษาไทย เช่น 妈妈, 今天我不想出家。出家 เป็นคำที่ผู้เรียนสร้างใหม่ที่มีในภาษาจีนแปลว่า ออกบวช ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับความหมายที่ผู้เรียนต้องการสื่อสาร คือ 出门 ออกจากบ้าน สำหรับคำที่สร้างใหม่ที่ไม่มีในภาษาจีน เช่น 昨天我不舒服, 所以睡觉医院了。การนอนรักษาตัวในโรงพยาบาล ภาษาจีนใช้ว่า 住院 แต่ผู้เรียนสร้างคำใหม่เป็น睡觉医院โดย睡觉แปลว่า นอน 医院แปลว่า โรงพยาบาล สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Feng (2014, p.20) ที่พบว่า การสร้างคำใหม่เป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลีใต้ที่เรียนภาษาจีนโดยเทียบเคียงคาดเดาจากอักษรจีนในภาษาเกาหลีและ/หรือภาษาจีนที่กำลังเรียนรู้

4. วิธีการสอนของผู้สอนมีผลต่อข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่มักพบข้อผิดพลาดในระดับคำ โดยผู้สอนอาจอธิบายหลักการใช้คำศัพท์ไม่ชัดเจน ยกตัวอย่างไม่เพียงพอ เมื่อผู้เรียนทราบความหมายจะนำมาใช้โดยเทียบเคียงความหมายและหลักการใช้กับภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับที่ Selinker (1972) กล่าวว่า อิทธิพลจากวิธีสอนของผู้สอนหรือการถ่ายโอนจากการฝึกฝน (Transfer of Training) มีผลต่อข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายของผู้เรียน และสอดคล้องกับทฤษฎีของ James (1998) ที่กล่าวว่า อิทธิพลจากสภาพทั่วไปในการเรียนรู้ (Context of Learning) เช่น ครูผู้สอน เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เช่น 惊喜แปลว่า ประหลาดใจระคนดีใจหรือเซอร์ไพรส์ (surprise) ตามที่คนไทยเข้าใจ พบข้อผิดพลาด เช่น 我希望你惊喜。/晚上我的朋友惊喜我。ควรแก้ไขเป็น我希望你惊喜万分。หรือ我希望你感到惊喜。/晚上我的朋友给了我一个惊喜。

จากผลการวิจัยข้างต้นพบข้อผิดพลาดส่วนใหญ่หาสาเหตุได้ เป็นข้อผิดพลาดที่เป็นระบบที่สามารถพบได้ทั่วไปสำหรับผู้เรียนภาษาจีนระดับต้นและมักเป็นข้อผิดพลาดร่วม กล่าวคือ เป็นข้อผิดพลาดที่ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะบุคคล แต่ภายใต้ข้อจำกัดหรือเงื่อนไขเดียวกันต่างเกิดข้อผิดพลาดดังกล่าวได้ สอดคล้องกับทฤษฎีของ Brown (2000) ที่จำแนกข้อผิดพลาดด้านภาษาของผู้เรียนเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เป็นระบบ (systematic errors) และข้อผิดพลาดที่ไม่เป็นระบบ (non-systematic errors) กล่าวคือ ข้อผิดพลาดที่เป็นระบบ เป็นข้อ

ผิดพลาดด้านภาษาที่ผู้เรียนสร้างภาษาผิดไปจากแบบแผนที่ถูกต้องเนื่องจากไม่รู้วิธีหรือกฎการใช้ในภาษาจีนเรียกว่า 偏误 (Error) ส่วนข้อผิดพลาดที่ไม่เป็นระบบ หมายถึง ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ขาดความรอบคอบ ไม่ได้เกิดขึ้นจากการไม่รู้วิธี กฎการใช้ หรือความสามารถทางภาษาของผู้เรียน ในภาษาจีนเรียกว่า 失误 (Mistake) ซึ่งพบไม่มากนัก ทั้งยังสอดคล้องกับ Cowan (2008 อ้างถึงใน กรรณก รุณย์คติ, 2556, น.23) ที่กล่าวว่า Performance errors เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ไม่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนและพบจำนวนน้อย ซึ่งภาวะทางอารมณ์ของผู้เรียนมีผลต่อข้อผิดพลาดดังกล่าวโดยเฉพาะในภาวะที่ขาดความมั่นใจ กังวล เหนื่อยล้า ขาดความรอบคอบ ฯลฯ จึงเกิดข้อผิดพลาดโดยบังเอิญ เช่น การออกเสียงพยัญชนะสะกด ng สลับกัน เนื่องจากสับสนหรือจำไม่ได้แม้ในภาษาไทยมีพยัญชนะสะกดลักษณะเดียวกัน การสลับตำแหน่งพยางค์ของคำศัพท์ผิด เช่น 下午我跟朋友去园公。/我学校的简称是太宋。ควรแก้ไขเป็น 公园สวนสาธารณะ 宋大ม.อ. (ชื่อย่อของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์宋卡王子大学)/我喝了一块蛋糕。ควรใช้吃แทนที่ 喝/认识我们, 我很高兴。ควรใช้你们แทนที่我们แม้พิจารณาจากบริบทผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายได้แต่นับว่าเป็นข้อผิดพลาด

การใช้คำศัพท์ผิดเป็นข้อผิดพลาดหนึ่งที่พบบ่อย นอกจากพบว่าใช้ผิดคำโดยเฉพาะคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ยังพบการเลือกใช้คำไม่เหมาะสมกับบริบทหรือสถานการณ์ เช่น 妈妈警告爸爸别忘了给我零花钱。ในที่นี้警告มีความหมายว่า เตือนเพื่อให้ระมัดระวังตัว จึงควรใช้提醒ที่มีความหมายว่า เตือนเพื่อให้ลืม แทนที่ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นัสยา ปาติยเสวี (2561, น.826) ที่พบว่าข้อผิดพลาดหนึ่งของผู้เรียนที่พบบ่อยคือการเลือกใช้คำผิดเนื่องจากไม่รู้คำศัพท์ที่ต้องการสื่อสารจึงเลือกใช้คำที่ใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ ยังพบการใช้คำปรากฏรวมผิด เช่น 妈妈有影响给我很多。ควรแก้ไขเป็น妈妈对我的影响很大。เนื่องจากคำปรากฏรวมของ影响คือ大/他的个子比我哥哥低。ควรใช้矮แทนที่低เนื่องจากคำปรากฏรวมด้านความสูงของ个子คือ高、矮/他穿帽子。ควรใช้戴แทนที่穿เนื่องจากคำกริยาปรากฏรวมของ帽子คือ戴/他们让我惊喜。ควรแก้ไขเป็น他们给我一个惊喜。เนื่องจาก惊喜มักปรากฏร่วมกับ给เป็นโครงสร้าง 给…… (一个) 惊喜 จะเห็นได้ว่า คำปรากฏรวมมีส่วนสำคัญในการเรียนการสอนภาษาจีนที่ผู้สอนและผู้เรียนควรให้ความสำคัญ

5. จากผลการวิจัยยังพบว่าอิทธิพลของภาษาอังกฤษมีผลต่อข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เช่น ผู้เรียนใช้ 是 ผิดโดยเทียบเคียงกับ is ในภาษาอังกฤษที่มีความหมายว่า “เป็น อยู่ คือ” เช่น 伊斯兰研究学院是你左边。ควรแก้ไขเป็น 伊斯兰研究学院在你左边。วิทยาลัยอิสลามศึกษาอยู่ซ้ายมือคุณ 我们每天都是得很幸福。ควรแก้ไขเป็น 我们每天都过得很幸福。ทุกวันพวกเราต่างอยู่อย่างมีความสุข今年她是55岁了。(She is 55 years old this year.) ควรแก้ไขเป็น 今年她已经55岁了。การออกเสียงสระ un ผิดเป็น an เช่น 他有两个孙子, 一个孙女。โดยออกเสียง孙子 sūnzi、孙女 sūnnǚ ผิดเป็น sānzi、sānnǚ ซึ่งพบว่าสาเหตุเกิดจากผู้เรียนขาดความเข้าใจระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ทั้งนี้เนื่องมาจากได้รับอิทธิพลจากเสียงอ่านคำว่า sun ในภาษาอังกฤษ

6. การจำแนกตำแหน่งและอวัยวะในการออกเสียงมีผลต่อข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เช่น ผู้เรียนบางคนออกเสียงพยัญชนะ r ผิดเป็น l แม้ r สามารถเทียบเคียงกับ r ในภาษาไทย เช่น 人、认识、让、忍、虽然 ออกเสียงผิดเป็น lén、lènshi、làng、lěn、suílán สาเหตุเกิดจากผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะเสียงพยัญชนะ r l ในภาษาจีนและพยัญชนะ ร ล ในภาษาไทยได้ ทำให้ออกเสียงไม่ถูกต้อง

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) รวมถึงการหาสาเหตุของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียนมีผลทำให้ผู้สอนเข้าใจกระบวนการคิด การเรียนรู้ภาษา การนำภาษาจีนไปใช้ในการสื่อสาร รวมถึงข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียน ซึ่งช่วยให้ผู้สอนสามารถกำหนดทิศทาง จัดเตรียมหนังสือหรือตำราเรียน

รวมถึงพัฒนาหรือใช้สื่อการสอน คิดค้นกลวิธีการสอน ออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อลดข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นสามารถทำได้ ดังนี้

1. ผู้สอนควรแนะนำการใช้พจนานุกรม แนะนำให้ผู้เรียนเลือกความหมายคำศัพท์ที่ถูกต้องกับบริบทที่ต้องการสื่อสาร แนะนำการใช้สื่อเทคโนโลยี ฯลฯ ในการสืบค้นและช่วยแปลที่เหมาะสมและน่าเชื่อถือ เน้นย้ำว่าแอปพลิเคชันช่วยแปลเป็นเพียงเครื่องมือช่วยในการเรียนรู้ภาษาที่ช่วยให้เข้าใจความหมายโดยรวมเท่านั้น ผู้สอนสามารถยกประโยคตัวอย่างที่ใช้เครื่องมือแปลมาเปรียบเทียบให้เห็นความคลาดเคลื่อนของความหมาย นอกจากนี้ ผู้เรียนยังต้องหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อกำหนดการใช้อำนาจหรือโครงสร้างไวยากรณ์ให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทหรือสถานการณ์ วิธีการข้างต้นจะช่วยพัฒนาศักยภาพการสื่อสารภาษาจีนของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

2. ผู้สอนควรสอนคำศัพท์ให้ครอบคลุมทั้งเสียงอ่าน ความหมาย ชนิดคำ และการใช้ อีกทั้งควรเสริมข้อมูลเรื่องคำปรากฏร่วมด้วย เช่น คำปรากฏร่วมของ 影响 คือ 大 คำปรากฏร่วมของ 个子 คือ 高、矮、大、小 รวมถึงคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกันแต่ใช้ในบริบทที่แตกต่างกัน เช่น 家、房子; 送、交、寄; 年、岁; 时候、时间; 不、没; 身体、身材、个子; 分手、离婚; 关照、照顾; 死亡、去世ยกตัวอย่างคำศัพท์ที่มีหลายความหมาย การวางตำแหน่งคำศัพท์ในประโยค เปรียบเทียบโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาจีนเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างและสามารถจำแนกได้ชัดเจนขึ้น เช่น 的 แปลว่า “ของ ที่” ในแปลว่า “อยู่ ที่ อยู่” เมื่อต้องการแต่งประโยคที่ใช้คำว่า “ที่” ผู้เรียนใช้คำว่า 在 แทนที่ 的 เช่น 我回宿舍在北大年. ควรแก้ไขเป็น 我回北大年的宿舍. ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Feng (2014, p.28-29) ที่แนะนำให้ผู้สอนให้ความสำคัญกับการเปรียบเทียบคำศัพท์ระหว่างภาษาแม่คือภาษาเกาหลีกับภาษาเป้าหมายคือภาษาจีนเพื่อลดข้อผิดพลาดการใช้คำศัพท์ นอกจากนี้ ผู้สอนควรให้ความใส่ใจต่อผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นภาษาแม่ที่อาจพบข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง เช่น เสียงพยัญชนะคู่ d t; k g อย่างไรก็ตาม ด้วยข้อจำกัดทั้งเวลาและระดับความสามารถของผู้เรียน ให้ผู้สอนพิจารณากลุ่มคำศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์ในบทเรียนที่มีอัตราการใช้สูงและผิดพลาดบ่อยมาเน้นย้ำในการสอนเสมอ ในกรณีที่พบข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนของผู้เรียน ผู้สอนสามารถออกแบบกิจกรรมโดยนำข้อผิดพลาดนั้น ๆ มาเป็นกิจกรรมในชั้นเรียนให้ผู้เรียนร่วมกันแก้ไข โดยหาว่าผิดที่ใดและควรแก้ไขอย่างไร โดยกระหนาบหรือเปลี่ยนแปลงประโยคเดิมให้น้อยที่สุด จากนั้นร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคได้ถูกต้องต่อไป และในการพูดคุยหรือทดสอบรายบุคคล ผู้สอนยังสามารถให้ข้อมูลป้อนกลับ (Peer Feedback) พร้อมกับเสริมแรงใจ ให้กำลังใจแก่ผู้เรียน เพื่อส่งเสริมความมั่นใจของผู้เรียนได้อีกด้วย

3. ผู้สอนเพิ่มเติมแบบฝึกหัดจากหนังสือหรือตำราที่ใช้สอน หมั่นให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบที่มักพบข้อผิดพลาดด้านภาษาทั้งการออกเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อเป็นการซ้ำ ย้ำ ทวนความถูกต้องให้แก่ผู้เรียน และเพื่อสร้างแรงจูงใจ ลดความกังวลของผู้เรียน ผู้สอนควรให้รายละเอียดที่เกี่ยวข้อง เช่น ขอบเขตของเนื้อหา รูปแบบข้อสอบหรือแบบฝึกหัด รวมถึงกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการสื่อสารที่ถูกต้อง กระตือรือร้น และให้ความร่วมมือที่จะแก้ไขให้ถูกต้อง อีกทั้งต้องสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีในชั้นเรียน ส่งเสริมทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจีนเพื่อเรียนรู้ด้วยความสุขและประสบผลสำเร็จในการเรียน สอดคล้องกับที่ ศุภิกา นิรติศัย (2561, น.164) กล่าวว่า ทักษะคิดเป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรม รวมถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน สำหรับผู้เรียนควรมีความเพียรพยายาม รอบคอบ แสวงหากลวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง ฝึกฝนและหาโอกาสใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง เพื่อฝึกความมั่นใจและตระหนักรู้ถึงข้อผิดพลาดของตนเอง เติมเต็มในสิ่งที่ตนไม่รู้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการสื่อสารของตนเอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน ผู้สอนต้องตระหนักเสมอว่าเป้าหมายการสอนทักษะการพูดคือให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ มีความมั่นใจ และภูมิใจที่สามารถพูดภาษาจีนได้ ดังนั้นการสื่อสารที่ผิดพลาดสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้หากผู้เรียนเข้าใจสาเหตุของข้อผิดพลาดและมีความตั้งใจ อดทนหมั่นฝึกฝน ดังนั้น สำหรับผู้เรียนภาษาจีนระดับต้น การช่วยชี้แนะให้ผู้เรียนเห็นถึงสาเหตุของข้อผิดพลาด การเสริมแรงและได้กำลังใจจากผู้สอนจึงเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อผู้เรียนสื่อสารผิดพลาดนั้นเป็นโอกาสที่ดีที่ทำให้ผู้สอนทราบว่าผู้เรียนอาจยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์และยังไม่สามารถแต่งประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาจีน ซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดได้ถูกต้อง เมื่อมีการฝึกอบใหม่ ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น แก้ไขปัญหาเดิมได้และสื่อสารได้ถูกต้อง ก็จะเป็นพื้นฐานที่ดีในการสื่อสารภาษาจีนสำหรับผู้เรียนในการเรียนระดับสูงต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เรียน สาเหตุหนึ่งของข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนเกิดจากผู้เรียนใช้ระบบความคิดภาษาไทยในการเลือกใช้คำศัพท์และการแต่งประโยคเพื่อสื่อสารภาษาจีน หรือเตรียมบทพูดเป็นภาษาไทยแล้วแปลเป็นภาษาจีน ในการรับสารจากการฟังก็เช่นเดียวกัน เมื่อฟังประโยคภาษาจีนแล้วผู้เรียนจะรับรู้ความหมายโดยแปลเป็นภาษาไทยในใจ วิธีการเรียนภาษาจีนแบบฟังพาทภาษาไทยมักได้รับอิทธิพลการถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาไทย ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อความผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีน ผู้เรียนต้องพยายามปรับพฤติกรรม การรับรู้ หมั่นฝึกฟังและพูดตามแบบประโยคในบทเรียน เลียนแบบประโยคโดยเปลี่ยนคำศัพท์ในโครงสร้างประโยคเดิม อีกกิจกรรมหนึ่งที่สามารถนำมาปรับใช้ได้คือ ฝึกการโต้ตอบแบบฉับพลัน ฝึกสนทนากับเพื่อนในประโยคคำถามและประโยคคำตอบเดิมจนคล่อง จากนั้นค่อยเพิ่มระดับความเร็วในการพูด และฝึกซ้ำๆ จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนการคิดเป็นภาษาจีนโดยไม่ต้องเทียบเคียงกับภาษาไทย เมื่อฝึกฝนจนชำนาญจะสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ควรหมั่นศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมและเรียนรู้ด้วยตนเอง (self-study)

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความเหมือนต่างของข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ระดับต้นและระดับสูงที่มีและไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมาก่อนเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา
2. ควรมีการศึกษาข้อผิดพลาดภาษาจีนทักษะการฟัง อ่าน และเขียน ของผู้เรียนชาวไทยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัย เรื่องการศึกษาข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวาจาของผู้เรียนชาวไทย: กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยได้รับทุนอุดหนุนจากกองทุนวิจัยคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

บรรณานุกรม

- กรกนก รุณย์คติ. (2556). *โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- กวินกรณ์ ชัยเจริญ, และสุกัญญา ทองแก้ว. (2563). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะความสามารถ ด้านการพูดภาษาจีนโดยการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน. *Journal of Modern Learning Development*, 5(6), 16-25.
- ทอร์นบอริ, สก็อต. (2546). *วิธีสอนศัพท์ ชุดการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ [How to teach Vocabulary]* (อมตา เวช พฤติ, นิภาวรรณ ชูรัตนสิทธิ์ และวิมา เกียรติอนุพงศ์, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า.
- นริศา ไพเจริญ. (2549). *ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์และการเชื่อมโยงความในเรียงความภาษาอังกฤษของ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร วิทยาเขตสารสนเทศพะเยา* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นัสยา ปาติยเสวี. (2561). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการเขียนอีเมลธุรกิจของ นักศึกษา คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. *Veridian E-Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 11(3), 815-833.
- ปิยจิตร สังข์พานิช. (2560). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษา วิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ. *วารสารสมาคมครูภาษาฝรั่งเศสแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 40(134), 41-54.
- เยาวพร ศรีระชา. (2561). *การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ประกอบชุด สื่อประสมเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศิวริน แสงอาวุธ. (2560). วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาภาษาไทยใน มณฑลยูนนาน ประเทศจีน. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 6(2), 133-143.
- ศุภิกา นริตติชัย. (2561). ทักษะคิด แรงจูงใจ และพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ ภูเก็ต. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 9(2), 138-170.
- สุพิชญา ชัยโชติรานันท์. (2558). การศึกษาข้อผิดพลาดการแปลภาษาไทยเป็นภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชา ภาษาจีนธุรกิจในมิติด้านไวยากรณ์. *วารสารปัญญาภิวัฒน์*, 7(1), 116-126.
- Brown, H. D. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching* (4th ed). New York: Addison Wesley Longman.
- Du, Y.Q. (2006). Error Analysis of Korean Students' Chinese Vocabulary. *Journal of Anyang Normal University*, (1), 102-104.
- Feng, Y.Y. (2014). *Error Analysis of Vocabulary in Compositions of South Korean Students* (Master' s Thesis). Tianjin: Tianjin Foreign Studies University.
- James, C. (1998). *Errors in Language Learning and Use*. New York: Addison Wesley Longman.
- Li, T.Y. (2010). *Investigation and Research on Error Analysis of Chinese Learning among Students of Prince of Songkla University in Thailand* (Master' s Thesis). Yunan: Yunnan University.
- Lu, J.J. (1999). *Thoughts on Teaching Chinese as a Foreign Language*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press.

- Odlin, T. (1989). *Language Transfer: Cross-Linguistic Influence in Language Learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Selinker, L. (1972). Interlanguage. *International Review of Applied Linguistics in Language Teaching*, 10(3), 209-231.
- Zhang, R.F. (2010). Error Analysis of Mongolian Students' Use of Chinese Verbs. *Journal of Inner Mongolia Normal University (Education Science)*, 23(9), 91-93.
- Zhao, J.M. (2013). *Introduction to Teaching Chinese as a Foreign Language*. Beijing: The Commercial Press.

Translated Thai References

- Chaichotiranant, S. (2015). The Study of Erroneous in Translation from Thai to Chinese of Business Chinese Students. *Panyapiwat Journal*, 7(1), 116-126. [in Thai]
- Chaijaroen, K., & Thonghaew, S. (2020). Chinese Speaking Ability and Learning Achievement Using the Creativity-Based Learning. *Journal of Modern Learning Development*, 5(6), 16-25. [in Thai]
- Niratisai, S. (2018). Attitudes, Motivation, and English Learning Behavior of Phuket Rajabhat University Students. *Journal of Humanities and Social Sciences*, 9(2), 138-170. [in Thai]
- Paicharoen, N. (2006). *Grammatical and Cohesion Errors in the English Writing of English Major Students of Naresuan University, Phayao Campus* (Master' s Thesis). Bangkok: Thammasat University. [in Thai]
- Patiyasevi, N. (2018). An Investigation of Grammatical Errors in Business Email Writing of Undergraduate Communication Arts Students, Silpakorn University. *Veridian E-Journal, Silpakorn University, Humanities, Social Sciences, and Arts*, 11(3), 815-833. [in Thai]
- Runkati, K. (2013). *Organizational Patterns and Common Mistakes in English Research Abstracts* (Master' s Thesis). Songkla : Prince of Songkla University. [in Thai]
- Saengawoot, S. (2017). An Analysing of the Errors in Writing Thai by Thai Majoring Chinese Students to Study in Yunnan Province China. *Journal of MCU Social Science Review*, 6(2), 133-143. [in Thai]
- Srirasa, Y. (2018). *Communicative Language Teaching (CLT) Management with Mixed media to Promote Chinese Speaking skills for Mayhayon Suksa 2 students* (Master' s Thesis). Mahasarakham: University Mahasarakham. [in Thai]
- Sungpanich, P. (2017). Improving French Speaking Skills with Role-Playing for Students Major in Tourism Management Faculty of Management Science. *Bulletin de 1' ATPF*, 40(134), 41-54. [in Thai]
- Thornbury, S. (2003). *How to Teach Vocabulary, effective teaching series* [How to teach Vocabulary] (Vejchapruerk, A., Churatanasit, N., & Kiatanupong, W., Trans.) Bangkok: Pearson Education Indochina. [in Thai]